

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Ing. M. M.**
bytem X
zastoupené advokátem JUDr. Michaelem Zvárrou, Ph.D., LL.M.
sídlem Eberlova 1465/4, Praha 5 - Stodůlky

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. 012730/2017/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. 012730/2017/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 16 478 Kč k rukám advokáta JUDr. Michaela Zváry, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a dalších dvou účastnic řízení a potvrdil rozhodnutí M. ú. M. (dále jen „s. ú.“) ze dne 15. 4. 2015, č. j. MUMN/1806/2015/vlat (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve znění opravného usnesení s. ú. ze dne 27. 4. 2015, č. j. MUMN/2256/2015/vlat, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby X (dále jen „předmětná stavba“), na pozemcích parc. č. st. X, st. X, st. X, st. X, st. X, st. X, st. X, X/X, X/X a X/X v katastrálním území M. u Ř.

2. Soud poznamenává, že v této věci bylo již dříve žalovaným vydáno rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015, č. j. 102660/2015/KUSK, kterým bylo rovněž zamítnuto odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobkyně odvíjející svoji aktivní žalobní legitimaci od vlastnictví domu č. p. X nacházejícího se v blízkosti předmětné stavby podala proti tomuto rozhodnutí žalobu. Zdejší soud rozsudkem ze dne 16. 11. 2016, č. j. 45 A 37/2015-30, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stavebník (Ř. ; dále jen „Ř.“) jako osoba zúčastněná na řízení podal proti zmíněnému rozsudku kasační stížnost, kterou však N. s. s. (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 312/2016-32, zamítl.
3. V nyní projednávané věci žalobkyně namítla, že umístění předmětné stavby nerespektuje závazné regulativy Územního plánu obce M. z roku X (dále jen „územní plán“). Územní plán stanovil pro areál Ř., že zde nelze zahušťovat zástavbu. Ze stavební dokumentace však vyplývá, že součástí zamýšlené rekonstrukce je dostavba stávajících staveb a v některých případech i výstavba nových staveb. Tyto námitky, jež žalobkyně uplatnila již v odvolání, žalovaný nevypořádal. Podobně nebyl respektován ani regulativ, podle něhož nelze zvyšovat hladinu zástavby. Podle mínění žalobkyně je třeba tomuto omezení rozumět tak, že výše budov po rekonstrukci by neměla přesáhnout stávající výši jednotlivých staveb. S. s. (o. X), který má být přestavěn a rozšířen, zvýší svou světlou výšku o více jak X m, ze současných X m na X m nad terénem. Tato stavba se nachází přímo n. d. žalobkyně. V současné době je na objektu s. s., avšak nově je navržena střecha p., takže zdivo naproti domu žalobkyně se oproti stávajícímu stavu zvýší ještě podstatně více, než by vyplývalo z výše uvedeného výškového rozdílu. Přestavba areálu je tak v rozporu s územním plánem.
4. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s. neřídil právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2016 ohledně výkladu požadavků územního plánu „*nezahušťovat areál další zástavbou*“ a „*nezvyšovat výškovou hladinu staveb*“. Žalovaný tak umožnil, aby stavebník zahájil stavební činnost, neboť stavební povolení, které bylo vydáno s. ú. dne 21. 9. 2015 pod č. j. MUMN/5253/2015/vlat bylo žalovaným rovněž potvrzeno a je tedy pravomocné. Žalobkyně však má za to, že bez územního rozhodnutí nemůže být stavební povolení platné a účinné.
5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, neboť ji považuje za nedůvodnou. Uvedl, že po zrušení svého předchozího rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015, č. j. 102660/2015/KUSK, při novém projednání věci opětovně posoudil soulad stavebního záměru se schválenou územně plánovací dokumentací sídelního útvaru M. a své úvahy rozvedl na stranách 6 – 8 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že v této věci již s. ú. vydal rozhodnutí o povolení stavby ze dne 21. 9. 2015, č. j. MUMN/5253/2015/vlat, proti němuž žalobkyně podala odvolání, avšak žalovaný je zamítl a rozhodnutím ze dne 21. 12. 2015, č. j. 164033/2015/KUSK, stavební povolení potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci a žalobkyně proti němu nepodala správní žalobu.

6. Žalobkyně v replice blíže rozvedla v žalobě uplatněný žalobní bod týkající se nerespektování závazného právního názoru soudu vysloveného v rozsudku ze dne 16. 11. 2016. Poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že provedením záměru žadatele, nedojde k navýšení hladiny zástavby, neboť hladina zástavby není definována výškou stavby, ale počtem podlaží. K této otázce však soud uvedl, že z územního plánu „nelze dovodit, že navýšení, které je menší než jedno nadzemní podlaží, je přípustné, což v zásadě dovodil s. ú. i žalovaný. I tato úvaha žalovaného je vadná.“ Žalovaný tento závazný právní názor soudu zcela ignoroval a vyslovil shodný závěr jako v předchozím pravomocně zrušeném rozhodnutí, ačkoliv jej soudy výslovně označily za nesprávný. Dále žalobkyně poukázala závěry soudu ohledně výkladu pojmu „výšková hladina zástavby“, jež podle uvedeného rozsudku „představuje výšku staveb nad přilehlým terénem a není-li v územním plánu konkrétněji určena (například stanovením kóty či počtem nadzemních podlaží) je obecně dána převládající výškou hřebenů střech či atik rovných střech v charakteristickém vzorku zástavby v lokalitě.“ Soud rovněž uvedl: „Jestliže žalovaný v územním řízení pro účely posouzení souladu výšky s. s. s územním plánem nezjišťoval výškovou hladinu zástavby v areálu, vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu“. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v rozporu se závazným právním názorem soudu vůbec nezabýval výškovou hladinou zástavby v areálu a *de facto* učinil tutéž úvahu, jako v předchozím pravomocně zrušeném rozhodnutí, neboť ztotožnil hladinu zástavby s počtem podlaží budov. Soud přitom výslovně uvedl, že v rámci územního řízení měla být zjištěna výšková hladina budov v areálu (která dle územního plánu nesmí být zvyšována), tj. převládající výška hřebenů střech či atik rovných střech v charakteristickém vzorku zástavby v lokalitě. Toto však žalovaný neučinil, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou. Žalovaný nerespektoval ani závazný právní názor soudu, jenž v rozsudku ze dne 16. 11. 2016 uvedl, že zákaz zahušťování zástavby v areálu Ř. nelze vztahovat pouze na zástavbu novými objekty, ale je třeba jej vztahovat také na zástavbu v podobě plošného rozšiřování objektů stávajících. Žalovaný se v této souvislosti nezabýval ani zjištěním stávající míry zastavěnosti. I v tomto ohledu tedy vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný jakkoliv zohlednil závazný právní názor soudu nebo nově zjišťoval skutkový stav. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „je povinen posuzovat záměr podle § 90 stavebního zákona, tedy mimo jiné i soulad s územním plánem, který má právo si vykládat“. Jakkoliv žalobkyně nepochybně má právo žalovaného vykládat územní plán, nelze opomenout, že je zároveň v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem vysloveným soudem.
7. Nad rámec výše uvedeného žalobkyně poukázala na § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „stavební zákon“), podle něhož platí, že dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo již v právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2015, č. j. 164033/2015/KUSK, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí s. ú. o povolení předmětné stavby ze dne 21. 9. 2015, č. j. MUMN/5253/2015/vlat. Napadené rozhodnutí (tj. územní rozhodnutí) tak bylo vydáno poté, co byla stavba pravomocně povolena. Žalovaný nezdůvodnil, proč nepostupoval podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), ve vazbě na ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona, tj. proč nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a k zastavení řízení. V této souvislosti žalobkyně obsáhle odkázala na judikaturu a E. s. p. l. p. týkající se náležitostí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a navazující judikaturu Ú. s. Žalovaný odepřel žalobkyni ochranu před vydaným stavebním rozhodnutím, neboť v případě zrušení rozhodnutí s. ú. a zastavení územního řízení se mohla domáhat obnovy stavebního řízení ve vazbě na ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

8. K. s. v P. na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ze správního spisu vyplývá, že s. ú. rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015, č. j. MUMN/1806/2015/vlat, rozhodl o umístění předmětné stavby. Dne 23. 4. 2015 proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. 102660/2015/KUSK, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
10. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2016, na což ostatně poukázali i oba účastníci ve svých podáních. Soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud se v tomto rozsudku zabýval obdobnými žalobními body, jaké byly uplatněny i v nyní podané žalobě, a to konkrétně posouzením souladu záměru s územně plánovací dokumentací.
11. Ohledně regulativu, jenž zakazuje hladinu zástavby, soud konstatoval, že „[ú]zemní plán reguluje výšku staveb v areálu osoby zúčastněné na řízení tak, že výšková hladina staveb nesmí být zvyšována. Územní plán tedy nestanoví žádnou absolutní hodnotu. Přesto je jednoznačný, neboť zákaz zvyšování hladiny zástavby v areálu je třeba chápat tak, že stavby v areálu ani po případných rekonstrukcích nesmí překročit výšku, kterou mají stávající stavby. Pojmu hladina zástavby přitom není možné rozumět tak, že jde o nejvyšší bod konkrétní stavby (tj. například vrchol štítové atiky). Výšková hladina zástavby představuje výšku staveb nad přilehlým terénem a není-li v územním plánu konkrétněji určena (například stanovením kóty či počtem nadzemních podlaží) je obecně dána převládající výškou hřebenů střech či atik rovných střech v charakteristickém vzorku zástavby v lokalitě. [...] Odvozoval-li tedy žalovaný výškovou hladinu zástavby od nejvyššího bodu stavby, aniž by tento postup měl oporu v územním plánu obce M., postupoval nesprávně. Navíc připustil navýšení stavby. Z územního plánu také nelze dovodit, že navýšení, které je menší než jedno nadzemní podlaží, je přípustné, což v zásadě dovodil s. ú. i žalovaný. I tato úvaha žalovaného je vadná.“ Soud tak uzavřel: „Jestliže žalovaný v územním řízení pro účely posouzení souladu výšky s. s. s územním plánem nezjišťoval výškovou hladinu zástavby v areálu, vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Tímto postupem žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V dalším řízení žalovaný zjistí, jaká je výšková hladina staveb v areálu osoby zúčastněné na řízení, přičemž bude zjišťovat převládající výšku hřebenů střech či atik rovných střech v charakteristickém vzorku zástavby v areálu. Tato výška pak bude určující pro úvahu o přípustné výšce staveb po rekonstrukci.“
12. Ohledně regulativu, jenž zapovídá zahušťování areálu další zástavbou, soud konstatoval, že „regulativ stanovící maximální zastavěnost pozemků na 35 % je regulativem obecným pro celou zónu „U K.“. Vedle toho regulativ stanovící pro areál s. s. a ú. d. požadavek na nezahušťování areálu další zástavbou, je pak dalším speciálním regulativem, který v případě příslušného areálu musí být splněn také. Tedy to, že je v dané věci splněn obecný regulativ stanovící maximální zastavěnost pozemku (tím argumentuje žalovaný), ještě bez dalšího neznamena, že k dalšímu regulativu v řadě již není třeba přihlížet. Stejně tak je nepřiléhavá argumentace tím, že osoba zúčastněná do areálu neumísťuje žádné nové objekty. Požadavek územního plánu

na nezahušťování areálu další zástavbou totiž nelze podle názoru soudu vztahovat pouze na zástavbu novými objekty, ale je třeba jej vztahovat také na zástavbu v podobě plošného rozšiřování objektů stávajících. Opačný výklad by byl nepřipustně restriktivní a neměl by oporu v textu územního plánu. Žalovaný se přitom otázkou, jaká je stávající zastavěnost areálu, nezabýval. Splnění regulativu týkajícího se požadavku na nezahušťování areálu další zástavbou tudíž nezkoumal. Soustředil se pouze na to, že objekty pro modernizaci budou představovat zastavěnou plochu 31,2 %, a tedy že bude dodržen regulativ stanovící maximální zastavěnost pozemku. Tato úvaha však k posouzení souladu stavby s regulativy územního plánu obce M. nepostačuje. V tomto ohledu tedy žalovaný při svém rozhodování vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť bez zjištění, jaká je současná míra zastavěnosti areálu, není možné vyhodnotit naplnění regulativu plynoucího z územního plánu, který nepřipouští zahušťování areálu další zástavbou. Tímto postupem žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“

13. Stavebník jako osoba zúčastněná na řízení podala proti zrušujícímu rozsudku kasační stížnost, kterou však NSS rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 312/2016-32, zamítl a plně se ztotožnil se závěry vyslovenými zdejším soudem v rozsudku ze dne 16. 11. 2016.
14. Ze správního spisu dále plyne, že dne 23. 1. 2017 vydal žalovaný nynější žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně opět zamítl a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, přičemž v odůvodnění prakticky jen zopakoval a z části rozvinul argumentaci použitou v předchozím zrušeném rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015. Žalovaný konstatoval, že dle obecně závazné vyhlášky obce M. č. 2/2000, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru M., byla předmětná stavba umístěna v zóně k. v. a d. v. „U k.“, pro níž jsou mj. stanovena následující regulativa:
 - maximální zastavěnost pozemků je 35 %,
 - stávající areál s. s. a ú. d. nezahušťovat další zástavbou (včetně nového areálu s. p. h.), doplnit areál živým plotem a maloplošnou zelení, nezvyšovat hladinu zástavby.
15. K regulativu zachování hladiny zástavby žalovaný uvedl: „Hladina zástavby je ve všech regulativech stanovena počtem podlaží, proto regulativ stanovující požadavek na nezvyšování hladiny zástavby je nutné posuzovat tak, že nelze zvyšovat podlaží stávajících staveb. Stávající objekt X – s. s. má 1 podlaží. Navrhovaný objekt X – s. s. obsahuje 1 podlaží. Z uvedeného vyplývá, že provedením záměru žadatele, nedojde k navýšení hladiny zástavby, neboť hladina zástavby není definována výškou stavby, ale počtem podlaží. Z projektové dokumentace je zřejmé, že stavební záměr neobsahuje zvyšování počtu podlaží jednotlivých staveb souboru. [...] z projektové dokumentace (konkrétně doplněk X zastavovací schéma) je zřejmé, že původní objekt s. s. X má ve svém nejvyšším místě ve vrcholu štítové atiky výšku X m. Nový objekt s. s. X má v nejvyšším bodě - hřebeni střechy výšku X m. K tomuto odvolací správní orgán konstatuje, že se opět ztotožňuje s názorem s. ú., že navýšením tohoto objektu nedochází k ovlivnění oslunění a osvětlení stávajících obytných místností, neboť odstupová vzdálenost s. s. a rodinných domů je větší než je výška stavby a stavba s. s. je situována j. s. od staveb rodinných domů.“
16. K regulativu zakazujícímu zahušťování zástavby v areálu Ř. žalovaný uvedl, že jej „nelze vykládat tak, že je nepřipustné provádět přístavby stávajících staveb, ale jako požadavek stanovující zákaz umísťovat nové stavby ve stávajícím areálu. Odvolací správní orgán k tomu závěru dospěl na základě regulativů uvedených v ostatních zónách. Např. v zóně X je stanoven regulativ, že u stávající rekreační zástavby nepovolovat přístavby, nástavby aj. úpravy rekreačních objektů, zvyšovat jejich stavební objem, zastavěnou plochu a kapacitu. V zóně č. X je

stanoven regulativ, že u stávající rekreační zástavby nepovolovat přístavby, nástavby aj. úpravy rekreačních objektů, zvyšovat jejich stavební objem, zastavěnou plochu a kapacitu a zároveň regulativ nepovolovat další zahušťování rekreační zástavby. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že pojem „zahušťovat“ je nutno vykládat jako umístování nových staveb ve stávající zástavbě. Kdyby územní plán ve stávajícím areálu s. s. a ú. d. požadoval zachování objemu stávajících objektů, zastavěné plochy a kapacity, musel by mít regulativ v zóně X stejné znění jako je v zóně X a X. Z projektové dokumentace je zřejmé, že žadatel neumísťuje nové stavební objekty. Dále z projektové dokumentace vyplývá, že je pravdou, že celková původní zastavěnost pozemku se nepatrně zvyšuje, nicméně je odvolací správní orgán toho názoru, že nedochází k rozporu s územním plánem, neboť ten stanovuje maximální přípustnou mez zastavěnosti pozemku do 35 %, což stavba splňuje (objekty po modernizaci představují celkovou zastavěnou plochu 31,2 %). Z výše uvedeného vyplývá, že se odvolací správní orgán ztotožňuje se s. ú., který si vyložil územní plán tak, že v případě, že je dodržena maximální přípustná zastavěnost pozemku, je tento regulativ splněn.“

17. Soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž žalovaný nevypořádal v odvolání uplatněné námitky týkající se nedodržení regulativu územního plánu, jenž zakazuje zahušťování výstavby v areálu Ř. Této námitce přisvědčit nelze, neboť, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se touto otázkou zabýval a uvedl důvody, proč námitkám nepřisvědčil. Soud tedy v tomto ohledu neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud neshledal ani žádné jiné nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, které by bránily meritorním přezkumu z hlediska řádně uplatněných žalobních bodů. Správnost závěrů, k nimž žalovaný dospěl, je již otázkou hmotněprávního posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
18. Klíčové žalobní body, jimiž žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, se týkají tvrzeného nesouladu umístěného záměru s územně plánovací dokumentací. Konkrétně jde o rozpor se speciálními regulativy, které byly v územním plánu v části týkající se zóny n. v., s. a d. v. „U k.“ stanoveny pro areál Ř., a to zákazem zahušťování areálu další zástavbou a zákazem zvyšování hladiny zástavby. Soud se posouzením souladu záměru s těmito regulativy zabýval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 16. 11. 2016 (viz výše body 11 a 12), jehož závěry byly plně aprobovány rozsudkem NSS ze dne 22. 2. 2017. Jak vyplývá ze shora uvedeného (viz výše bod 15 a 16) žalovaný založil nyní napadené rozhodnutí na prakticky shodných skutkových zjištěních a úvahách jako ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015, a to i přesto, že zdejší soud shledal závěry žalovaného, které se týkaly výkladu předmětných regulativů, vadnými a nezákonnými. Žalovaný nejenže setrval na zcela shodných závěrech, ale navíc ani nedoplnil skutková zjištění, jak mu uložil zdejší soud. Pouze ve vztahu k regulativu, jenž zakazuje zahušťování zástavby v areálu Ř. žalovaný připustil, že dojde k nepatrnému navýšení zastavěnosti na 31,2 % (podle výpočtu založeného ve správním spise se zastavěnost v absolutní hodnotě zvýší o $X \text{ m}^2$ z původních $X \text{ m}^2$ na $X \text{ m}^2$), avšak i přesto nadále setrval na závěru, že tato skutečnost není v rozporu s územním plánem, neboť je dodržena maximální přípustná mez zastavěnosti do 35 %. Prakticky se tedy důvody zamítnutí odvolání žalobkyně uvedené v napadeném rozhodnutí nikterak neliší od důvodů, které žalovaný uvedl v předchozím již dříve zrušeném rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015.
19. Za situace, kdy v mezidobí od vydání předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015 do vydání nynější žalobou napadeného rozhodnutí (23. 1. 2017) nedošlo ke změně rozhodné územně plánovací dokumentace ani k doplnění či jiné změně

zjištěného skutkového stavu, což by byly okolnosti, jež by žalovaného opravňovaly k tomu, aby se odchýlil se od závazného právního názoru zdejšího soudu, není důvodu, aby se zdejší soud cokoliv měnil na svých předchozích závěrech vyslovených v rozsudku ze dne 16. 11. 2016. Ohledně posouzení důvodnosti žalobních bodů týkajících se nesouladu umístěného záměru s územně plánovací dokumentací, proto soud pro stručnost pouze odkazuje na odůvodnění rozsudku ze dne 16. 11. 2016, v němž se již těmito otázkami obšírně zabýval. I v nyní posuzované věci soud shledal tyto žalobní body důvodnými a dospěl shodně se svým předchozím rozsudkem k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť zjištěný skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, je nedostatečný a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

20. Důvodnou shledal soud i navazující námitku týkající se porušení § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť je zjevné, že žalovaný v průběhu řízení, jež následovalo po zrušení jeho předchozího rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015, setrval na původních závěrech, jež byly shledány vadnými a nezákonnými, a zcela svévolně nerespektoval právní názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2016, aniž by jakkoliv odůvodnil důvody, které ho k tomu vedly (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008-67, publ. pod č. X Sb. NSS).
21. Žalobní námitkou, podle níž žalovaný postupoval v rozporu s § 94 odst. 5 stavebního zákona, se zdejší soud nemohl zabývat, neboť byla uplatněna opožděně. Žalobkyně tuto námitku v žalobě ani v náznaku neuplatnila a poprvé ji uvedla až v replice podané dne 16. 8. 2017. V tu dobu však již dvouměsíční lhůta k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), během níž lze žalobu rozšířit o dosud neuplatněné žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), dávno uplynula, neboť napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně podle údaje uvedeného v žalobě doručeno dne 25. 1. 2017, přičemž žaloba byla podána u zdejšího soudu dne 3. 2. 2017. Nejde přitom ani o vadu, k níž by zdejší soud musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud pouze nad rámec nezbytného odůvodnění poznamenává, že § 94 odst. 5 stavebního zákona lze aplikovat pouze v případě pravomocného zrušení územního rozhodnutí vydaného s. ú.
22. Soud uzavírá, že shledal žalobu důvodnou, a proto žalobou napadené rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušil. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla naproti tomu plně úspěšná, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 16 478 Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky) po 3 100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a za jeden úkon ve výši jedné poloviny (1 550 Kč) tarifní hodnoty (návrh na přiznání odkladného účinku a vydání předběžného opatření ze dne 21. 3. 2017) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu, a dále čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů advokáta po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu za úkon spočívající v sepsání a podání prvního návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 3. 2. 2017, neboť toto podání bylo soudu podáno téhož dne jako žaloba (3. 2. 2017) a zástupci žalobkyně nebránilo nic v tom, aby tento návrh učinila součástí žaloby. Žalobkyni dále náleží náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč

z dvou úkonů (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby) učiněných původním zástupcem žalobkyně JUDr. Tomášem Hemelíkem, CSc., jenž je (a v době provedení úkonů byl) plátcem této daně. JUDr. Michael Zvára, Ph.D., LL.M., jenž později převzal zastoupení žalobkyně a učinil za ni další dva úkony právní služby, plátcem daně z přidaného hodnoty podle veřejně dostupných zdrojů není a ani tuto skutečnost nedoložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu